

‘Άγιος Εφραίμ Κατουνακιώτης: “Τα δάκρυα είναι η τροφή της ψυχής”

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Μαζί με την εύχούλα -τώρα δεν μπορούμε να ποῦμε καὶ λεπτομέρειες, αὐτὸ ὅταν τὸ βρεῖς μοναχός σου, ἔχει περισσότερη δύναμη παρὰ ὅταν τὸ ἀκούσεις ἀπὸ τὸν ἄλλον- ἔρχονται τὰ δάκρυα· τὰ ὁποῖα δάκρυα λίγο, λίγο, λίγο ἀπὸ ἐσένα ἐξαρτᾶται νὰ τὰ αὐξήσεις.

Πιστεύσατέ με ὅτι τὰ δάκρυα δὲν εἶναι τίποτες ἄλλο, συνήθεια εἶναι. Ἐὰν συνηθίσεις νὰ κλαῖς, τὴν ἄλλη μέρα θὰ κλαῖς, καὶ τὴν ἄλλη μέρα θὰ κλαῖς, καὶ θὰ φτάσεις σ’ ἓνα σημεῖο θὰ πεῖς: «Γιατί κλαίω; Κι ἐγὼ δὲν ξέρω». Ναὶ ἀλλὰ με τὰ δάκρυα ξέρεις πόσος καθαρισμὸς γίνεται μέσα; Πῶς πλένεις τὴ φανέλα σου, τὸ μαντήλι σου με τὸ σαποῦνι, ἔτσι εἶναι καὶ τὰ δάκρυα στὴν προσευχή. Μέσα σου καθαρίζεται, καθαρίζεται, καθαρίζεται κι ἔρχεται κατόπιν σ’ ἄλλα ἀνώτερα δάκρυα.

Τὰ δάκρυα, θὰ σᾶς πονέσει ὁ ἐγκέφαλος μέσα, τὸ μυαλὸ θὰ σᾶς πονέσει, διότι εἶναι

τὰ πρῶτα δάκρυα, τὰ ὁποῖα λέγονται «καθαρτικὰ δάκρυα», καθαρίζουν τὰ δάκρυα μέσα.

Ὅταν περάσει ὁ βαθμὸς τῶν «καθαρτικῶν», ἔρχονται ἄλλα δάκρυα «χαροποιά». Τὰ ὁποῖα, καὶ τὸ πρόσωπό σας θὰ γίνει ὠραῖο, θὰ ὁμορφαίνει, καὶ ὁ ἄλλος ὁ συνάνθρωπός σου, ὁ συνάδερφός σου, ὁ παραδελφός σου, θὰ τὸν βλέπεις σὲ ἄλλην ὠραιότητα. Πνευματικῶς ἐννοῶ.

Κατόπιν εἶναι ἄλλα δάκρυα, ἀλλὰ αὐτὰ ὁ καθέννας κατὰ τὴ βία του ποὺ ἔχει μέσα, κατὰ τὸν ζῆλο, κατὰ τὴ θερμότητα, θὰ τὰ συναντήσει.

Νὰ καλλιεργεῖς τὰ δάκρυα. Νὰ καλλιεργεῖς τὶς εἰκόνες, τὶς σκέψεις ποὺ φέρνουν δάκρυα. Ἐγὼ καλλιεργοῦσα τὴν εἰκόνα τοῦ νεκροῦ σώματος τοῦ γερο-Ἰωσήφ. Ὅταν τὸν φίλησα καὶ τὸν βάλαμε στὸ μνήμα. Σκεπτόμουνα, ὅτι κι ἐγὼ σύντομα ἔτσι θὰ γίνω. Σκεπτόμουνα, μήπως ὁ Θεὸς δὲν μὲ δεχθεῖ, δὲν μὲ συγχωρήσει κ.ο.κ.

Τὰ δάκρυα εἶναι μεταξὺ ἐμπαθείας καὶ ἀπαθείας· τὰ δάκρυα καθαρίζουν. Εἶναι τὰ ἀρχαρίτικα δάκρυα, δηλαδή τὰ δάκρυα μετανοίας· ἦτοι σκέπτεσαι: Ἐὰν κολασθῶ; Θὰ εἶμαι μὲ τὸν Χριστὸν ἢ μὲ τὸν διάβολον; Ἐὰν θὰ εἶμαι αἰώνια εἰς τὴν κόλασιν; Τότε τί θὰ κάνω; κ.ο.κ.

Κατόπιν ἔρχονται τὰ δάκρυα τῆς χάριτος. Τὰ δάκρυα αὐτὰ εἶναι τόσο γλυκά, ὥστε ὅταν μοῦ ἤρχοντο, ἔλεγα: «Θεέ μου εἰς τὸν Παράδεισο τίποτε ἄλλο δὲν θέλω, παρὰ νὰ κλαίω ἔτσι». Αὐτὰ τὰ δάκρυα ἔρχονται ὕστερα..

Τὰ δάκρυα εἶναι ἡ τροφή τῆς ψυχῆς. Ὅπως ὅταν τὸ σῶμα τρέφεται μὲ καλὴ τροφή ζωογονεῖται, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ τρέφεται μὲ τὰ δάκρυα καὶ ζωογονεῖται.

Ὅταν προσεύχεσαι, νὰ προσπαθεῖς νὰ ἔχεις δάκρυα. Γίνεται συνήθεια κατόπιν, καὶ κλαῖς εἰς τὴν προσευχή σου. Ὅταν ἔχεις δάκρυα εἰς τὴν προσευχή, ὅτιδήποτε δάκρυα, πηγαίνεις μπροστά. Ὅταν σταματήσουν τὰ δάκρυα, πᾶς ὀπίσω.

Ἐγὼ παρακάλεσα τὸν ἅγιο Ἐφραίμ: «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ τῶν δακρύων ἄνθρωπος εἶσαι...» -ὅπως λέει τὸ τροπάριο: Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας...- καὶ μοῦ ἔδωκε τόσα πολλὰ δάκρυα, ποὺ δὲν μποροῦσα, μέρα-νύχτα ἔκλαιγα. Κι ἔφτασα στὸ σημεῖο νὰ κλαίω ὅσο θέλω, ὅποτε θέλω καὶ ὅπου θέλω.

Ἀλλὰ τί; Νά, ἐδῶ πάνω τώρα, νὰ ποῦμε, ἀπὸ πάνω ὁ Ι., στὸ δωμάτιο ἐπάνω, δίπλα κάθεται ὁ Ε. Καὶ καμιά φορὰ μὲ πιάνουν τὰ δάκρυα καὶ λέει ὁ Ι.: «Σ' ἀκούγαμε τὴ νύχτα ποὺ ἔκλαιγες». «Ἔ, καλὰ, βρὲ παιδί μου», λέω, «ἄνθρωπος ἁμαρτωλός, ἅμα δὲν παρακαλέσω τὸν Θεὸ νὰ μ' ἐλεήσει, ἀλλὰ μὲ παίρνουν τὰ δάκρυα». Καὶ δίπλα

ήτανε, δίπλα στο δωμάτιο κάθεται ό Ε. «Σ' άκούγαμε, Γέροντα, πού όλη τή νύχτα έκλαιγες», λέει. «Έ, καλά, βρε παιδιά μου, άμαρτωλός είμαι, θα κλαίω».

«Άκουσε», λέω, «δέν γίνεται αυτό. Άμα καταλάβω ότι έσύ μ' άκούς κι ό Ε. μέσα άκούει, κόβεται ή παρρησία στήν προσευχή. Ναί, γι' αυτό», λέω, «άκουσε θα πάω σέ άλλο μέρος, νά μē άκούει κανένας, νά κλάψω όσο θέλω»· γιατί μπορεί και νά ψάλλω, μπορεί και νά... αυτό, πώς θα ρθοϋν τὰ δάκρυα;

Άμα φέρεις τέτοιες θεωρίες: Δεϋτε τόν τελευταϊόν άσπασμόν δώμεν, άδελφοί, τῷ θανόντι..., πώς, όσο σκληρή νά είναι ή ψυχή σου, νά θεωρεῖς τόν έαυτό σου ότι είσαι επάνω στο φέρετρο και πάνε νά σέ θάψουνε, ναί, μπορείς νά μὴν κλάψεις; Μία-δύο, μετὰ είναι αδύνατο νά μὴν κλάψεις και θα άποκτήσεις συνήθεια νά κλαῖς. Άλλά νά παρακαλέσεις και τήν Παναγία νά ποϋμε.

Και ένας λογισμός μοϋ ήρθε: «Νά, βλέπεις πού άγωνίζεσαι...» Έφυγαν, έφυγαν άμέσως τὰ δάκρυα. Έπειδή αυτό τὸ χάρισμα πού μοϋ 'δωσε ό άγιος Έφραίμ, τὸ οίκειοποιήθηκα, ότι είναι δικός μου κόπος, και έφυγαν τὰ δάκρυα.

ΑΓΙΟΣ ΕΦΡΑΙΜ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΗΣ